

- a) w § 1 ust. 1 pkt 2 i 3 — nie więcej niż cztery osoby,
 b) w § 1 ust. 1 pkt 4 i 5 — nie więcej niż dwie osoby,
 4) produkują cegłę paloną lub wapienno-piaskową w rozmiarach nie przekraczających 500.000 sztuk rocznie.

§ 3. 1. Do liczby osób zatrudnionych nie wlicza się małżonka, a w zakładach rzemieślniczych również uczniów w liczbie nie większej niż dwóch zatrudnionych na podstawie umowy o naukę zarejestrowanej w izbie rzemieślniczej.

2. Nabycia, dzierżawy albo uzyskania z innego tytułu prawa użytkowania zakładu produkcji materiałów budowlanych czynnego po dniu 1 stycznia 1965 r. nie uważa się za założenie nowego zakładu.

3. Nie stanowi przeszkody do uznania zakładu za nowo założony uprzednie wykonywanie produkcji materiałów budowlanych przez rolnika w warunkach uzasadniających zwolnienie od podatków obrotowego i dochodowego na podstawie przepisów § 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 6 maja 1965 r. w sprawie ulg podatkowych dla rolników i zespołów wiejskich prowadzących działalność w zakresie pozyskiwania i produkcji materiałów budowlanych z miejscowych surowców (Dz. U. z 1965 r. Nr 19, poz. 126 i z 1966 r. Nr 7, poz. 44).

§ 4. Rozporządzenie nie zwalnia podatnika od zgłoszenia obowiązku podatkowego na każdy rok podatkowy objęty zwolnieniem i uiszczenia związanej z tym zgłoszeniem opłaty.

§ 5. Zwolnienie od podatków następuje na podstawie decyzji organu finansowego, wydanej na pisemny wniosek podatnika, zgłoszony równocześnie ze złożeniem deklaracji o zgłoszeniu obowiązku podatkowego. We wniosku podatnik powinien złożyć oświadczenie, że odpowiada warunkom zwolnienia określonym w § 2. Decyzja powinna być wydana w terminie dwóch tygodni od dnia złożenia wniosku.

§ 6. 1. O utracie warunków do zwolnienia podatnik obowiązany jest zawiadomić pisemnie organ finansowy najpóźniej w terminie siedmiu dni. Jeżeli jednak utrata warunków ma nastąpić na skutek zatrudnienia dodatkowej osoby, obowiązek zawiadomienia powstaje najpóźniej w dniu rozpoczęcia pracy przez tę osobę.

2. Podatnik, który w wymaganym terminie zawiadomił organ finansowy o utracie warunków do zwolnienia, zostanie opodatkowany tylko za czas od początku miesiąca, w którym utracił te warunki.

3. Podatnik, który nie dopełnił obowiązku zawiadomienia organu finansowego o utracie warunków do zwolnienia, zostanie opodatkowany, poczynając od roku podatkowego, w którym utracił te warunki.

4. Podatnik, który wprowadził organ finansowy w błąd co do spełnienia warunków, od których uzależnione jest zwolnienie od podatków, zostanie opodatkowany za cały okres działalności gospodarczej.

§ 7. 1. Podatnikom prowadzącym zakłady produkujące materiały wymienione w § 1 ust. 1, nie spełniającym tylko warunków określonych w § 2 pkt 3 lub 4, podatek dochodowy od dochodów częściowych, osiąganych z tych zakładów w okresie dwóch lat, licząc od roku podatkowego, w którym nastąpiło uruchomienie zakładu, pobiera się według skali ustalonej w § 56 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 grudnia 1967 r. w sprawie wykonania dekretów o podatku obrotowym i o podatku dochodowym (Dz. U. z 1968 r. Nr 1, poz. 1 z późniejszymi zmianami).

2. Przepis § 1 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 8. 1. Zwalnia się na okres dwóch lat, poczynając od roku podatkowego, w którym nastąpiło uruchomienie zakładu:

- 1) od podatku od nieruchomości — budynki lub ich części zajęte przez ich właścicieli na zakłady produkcji materiałów budowlanych wymienionych w § 1 ust. 1 nowo założone w okresie do dnia 31 grudnia 1975 r. i odpowiadające warunkom określonym w § 2 pkt 1 i 2,
- 2) od podatku od lokali — lokale zajęte na zakłady wymienione w pkt 1.

2. Przepis § 1 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1971 r.

Minister Finansów: J. Trendota

264

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 16 grudnia 1970 r.

w sprawie zwolnienia od podatków przychodów osiąganych z nowo założonych prywatnych zakładów gastronomicznych.

Na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 1 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku obrotowym (Dz. U. Nr 49, poz. 449 z późniejszymi zmianami), art. 11 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku dochodowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 26 z późniejszymi zmianami) oraz art. 101 ust. 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zwalnia się od podatków obrotowego i dochodowego na okres trzech lat podatkowych, licząc od roku podatkowego, w którym nastąpiło uruchomienie zakładu, przychody osiągane z nowo założonych prywatnych zakładów gastronomicznych, uruchomionych w okresie do dnia 31 grudnia 1975 r.

§ 2. Zwolnienie przysługuje osobom, które:

- 1) w okresie po dniu 1 lipca 1965 r. nie prowadziły zakładu gastronomicznego,

- 2) posiadają zezwolenie na prowadzenie zakładu gastronomicznego i prowadzą zakład zgodnie z tym zezwoleniem,
- 3) nie prowadzą w zakładzie gastronomicznym sprzedaży napojów zawierających powyżej 18% alkoholu,
- 4) zatrudniają w zakładzie gastronomicznym oprócz członków rodziny nie więcej niż trzech, a w miejscowościach turystycznych — nie więcej niż czterech pracowników najemnych, licząc w skali średniej rocznej,
- 5) nie posiadają poza zakładem gastronomicznym innych źródeł przychodów podlegających przepisom o podatku obrotowym; zastrzeżenie to dotyczy również członków rodziny, których dochody podlegają łącznemu opodatkowaniu z dochodem tych osób,
- 6) w okresie objętym zwolnieniem od podatków i w ciągu trzech lat po tym okresie nie zaprzestaną prowadzenia zakładu gastronomicznego.

§ 3. 1. Nabycia, dzierżawy albo uzyskania z innego tytułu prawa użytkowania zakładu gastronomicznego czynnego

po dniu 1 lipca 1965 r. nie uważa się za założenie nowego zakładu.

2. Za członków rodziny uważa się małżonka, małoletnie dzieci własne, przysposobione, obce przyjęte na wychowanie i utrzymanie, małoletnich pasierbów, jak również pozostających z podatnikiem we wspólnym gospodarstwie domowym rodziców podatnika i rodziców jego małżonka, jeżeli zostali uznani za inwalidów orzeczeniem komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia lub przekroczyli 60 lat życia, jeżeli chodzi o mężczyzn, a 55 lat, jeśli chodzi o kobiety.

§ 4. Rozporządzenie nie zwalnia podatników od zgłoszenia obowiązku podatkowego na każdy rok podatkowy objęty zwolnieniem i uiszczenia związanej z tym zgłoszeniem opłaty.

§ 5. 1. Zwolnienie od podatków ma charakter warunkowy i następuje na podstawie decyzji organu finansowego, wydanej na pisemny wniosek podatnika, zgłoszony równocześnie ze złożeniem po raz pierwszy deklaracji o zgłoszeniu obowiązku podatkowego. We wniosku podatnik powinien złożyć oświadczenie, że odpowiada warunkom zwolnienia określonym w § 2 pkt 1—5. Decyzja powinna być wydana w terminie dwóch tygodni od dnia złożenia wniosku.

2. Za każdy rok podatkowy objęty zwolnieniem organ finansowy dokonuje wymiaru podatków obrotowego i dochodowego na zasadach ogólnych i zawiesza pobór podatków do czasu upływu trzech lat, licząc od końca okresu objętego zwolnieniem. Jeżeli w ciągu tych trzech lat podatnik nie zaprzestanie na stałe prowadzenia zakładu gastronomicznego, organ finansowy umarza (odpisuje) wymierzono podatki.

3. Podatnicy w okresie zwolnienia od podatków wolni są od obowiązków prowadzenia ksiąg podatkowych, składania zeznań podatkowych, miesięcznych deklaracji o obrocie i dochodzie oraz opłacania zaliczek miesięcznych na podatki obrotowy i dochodowy.

§ 6. 1. Nie stanowi przeszkody do korzystania z przyznanego zwolnienia czasowa przerwa w prowadzeniu zakładu gastronomicznego, spowodowana szczególnymi okolicznościami, np. chorobą lub powołaniem na ćwiczenia wojskowe, pod warunkiem że podatnik w terminie siedmiu dni

zawiadomi organ finansowy o początku i zakończeniu przerwy w prowadzeniu zakładu. Przerwy tej nie odlicza się od okresu przyznanego zwolnienia.

2. Jeżeli podatnik zaprzestanie prowadzenia zakładu gastronomicznego na stałe z przyczyn niezależnych od niego, np. choroby uniemożliwiającej dalsze prowadzenie zakładu lub nabycia praw emerytalnych, nie traci prawa do zwolnienia od podatków.

§ 7. 1. O utracie warunków do zwolnienia podatnik obowiązany jest zawiadomić pisemnie organ finansowy najpóźniej w terminie siedmiu dni. Jeżeli jednak utrata warunków ma nastąpić na skutek zatrudnienia dodatkowej osoby, obowiązek zawiadomienia powstaje najpóźniej w dniu rozpoczęcia pracy przez tę osobę.

2. Podatnik, który w wymaganym terminie zawiadomił organ finansowy o utracie warunków do zwolnienia, traci prawo do zwolnienia tylko za czas od początku miesiąca, w którym utracił te warunki.

3. Podatnik, który nie dopełnił obowiązku zawiadomienia organu finansowego o utracie warunków do zwolnienia, traci prawo do zwolnienia, poczynając od roku podatkowego, w którym utracił te warunki.

4. Podatnik, który wprowadził organ finansowy w błąd co do spełnienia warunków, od których uzależnione jest zwolnienie od podatków, oraz podatnik, który w okresie objętym zwolnieniem od podatków lub w ciągu trzech lat po tym okresie zaprzestał prowadzenia zakładu gastronomicznego na stałe z przyczyn innych niż określone w § 6 ust. 2, traci prawo do zwolnienia za cały okres działalności gospodarczej.

5. O utracie prawa do zwolnienia od podatków orzeka organ finansowy, uchylając w całości lub w części dokonane zawieszenie poboru ustalonych podatków. Obowiązek uiszczenia podatków, co do których poboru zawieszenie zostało uchylone, powstaje z upływem 2 tygodni od dnia doręczenia decyzji organu finansowego.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1971 r.

Minister Finansów: J. Trendota

265

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 10 grudnia 1970 r.

w sprawie umarzania, rozkładania na raty i odraczania należności sądowych.

Na podstawie art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 24, poz. 110) oraz art. 175 § 2 i 212 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie dotyczy następujących należności Skarbu Państwa:

- 1) nie uiszczonych kosztów sądowych orzeczonych w postępowaniu cywilnym i karnym oraz nie uiszczonych grzywien orzeczonych w postępowaniu cywilnym — w zakresie ich umarzania, rozkładania na raty i odraczania zapłaty,
- 2) nie uiszczonych grzywien w wysokości do 1.000 zł i pieniężnych kar porządkowych orzeczonych w postępowaniu karnym — w zakresie ich umarzania,

— zwanych w niniejszym rozporządzeniu „należnościami sądowymi”.

§ 2. 1. Zapłata należności sądowych, o których mowa w § 1 pkt 1, może być na wniosek dłużnika rozłożona na raty lub odroczone na okres nie dłuższy niż dwa lata, jeżeli natychmiastowe ściąganie tych należności pociągnęłoby dla dłużnika lub jego rodziny skutki zbyt ciężkie.

2. Niezapłacenie którejkolwiek raty w terminie powoduje natychmiastową wymagalność pozostałej części należności.

3. Rozłożenie na raty lub odroczenie płatności może być cofnięte w razie stwierdzenia, że uiszczenie należności sądowych może nastąpić we wcześniejszym terminie.

4. Zapłata sumy niższej niż 300 zł nie może być rozłożona na raty.

§ 3. Należności sądowe mogą być umorzone na wniosek dłużnika w części lub w całości, jeżeli nie jest on w stanie ich uiścić, a ściąganie tych należności pociągnęłoby